

Sen Ey Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Nisan 2021

Düş çürüğü bir renktin sen, ey aşk ve yüreklerin de müridi iken tüten ocağından sevgi dolu iyi insanların. Aşk ihbar edendi melekler ve kanatlarında dokunulmazlığı elbet batmayan düşlerin. Mezcup yürekler şehrinde kuytulara yeşeren aşklar gibi bahçesi efkârın ve yeis dolu kâbuslardan firar eden ruhlar gibi.

Gönülsüz yaşar mı insan hele ki gönlü yokken varır mı birine varır mı hiç onu bekleyen mutlu sona ve başlaması asla mümkün olmayan bir hikâye gibi sarkar mı eli yüreğin pervazından?

Eş dediğin eşref saati sevginin ve yüreğin coşkusu sönerken aşka meyleden günün özgün ve reşit hüviyeti.

Marifet olmasa gerek.

Bir metanetse bahşedilen...

Aşkın kiblesinde şerit değiştiren duygular ve halesi ve rahlesi ve de tümleyeni aşkın elbet coşkuyla ve yürekten severken.

Gölgelerse martaval okuyan.

Hümayunu sevginin elbet Rabbin sunumu iken sevgi.

Melekeler dökülen.

Metruk hanelerde saklı gizem.

Rengi yok ki matem ve ölüp gidenlerin.

Sevecen yürekte saklı illa ki mahrem ve meltem ve kilitli hayaller sokağındaki o sapak.

Düşler biçtim ve geldim, hafız.

Aklım da ermedi gitti şu dünya işlerine...

Elimin hamuruyla neler yaptım ve çocuk kimliğimde taşkın o coşkuyla hem öğrencisi idim evrenin hem de öğretmen kimliğime bulanmışken üstüm başım tebeşir tozuna.

Hutbelerde saklı iç sesim ve metanetim ve örtüm ve rengim ve özlemim elbet seyyah kalemimle dikiş tutturmaksa hayatta bazense hüznün çeşmemde yüzümü gözümü zezem suyuyla yıkadığım.

Ve her düşün ertesi iken yarınlar.

Öznesi belki de sefil varlığımın aşka tapınan bir silüet gibi elbet İlahi Aşkın fıtratında fırtına gibi estiğim...

Müphem düşler sokağı ve yosun tutmuş mahzen.

Matemin rengi nedir, sahi hafız ve aşk iken sobelenen bense ebemkuşağında illa ki körebe oynayan sefil varlığımın indinde aşkın büyük bir metanet büründüğüm neye sirayet edecekse bitimsiz coşku ve özlemim...

Örnekleme yüklü mazbut varlığım ve öykündüğüm sefil yanım ve çocukluğumda elbet sevgi iken kiblem.

Sözcükler defolu.

Yürekse mahrem.

Sancılandığım her gece bir şiirin doğumunda dolup taşan gözlerim ve zihnimde açılan binlerce kapı elbet duygular iken köprü kuran bir sözcükten diğerine...

Düşlerden ördüm saçlarını matemin ve şiirin.

Akasya ağacına konan sefil bir kuştum kanatlarımda oynaşan melodiler ve kelebekler...

Öyle ya, ben de bir kelebektim, hafız ve de aşkın ön gördüğü bir menkıbeydim en çok da aşka sevdalı hücrelerimden dolup taşan duyguların cennet bildiği geceyi şiirlerle ve aşkla küreerken dokunulmazlığında yüreğimin sadece saat tuttum ne zaman ölüp de yeniden dirileceğim diye...

Aşkın örtüsü, hafız ve içimin tutulan nutku koca ömrün de efsanesi iken bir sabi gibi bir sebil gibi ve de seferi bir müzmin maşukken kilden varlığıma döktüğüm kül gibi ve tülde etekleri aşkın rengarenk kisvesiyle gök kuşağını elbet uyruğu da uydusu da yoktu aşkın ve acılarımın...

Maviden bir tebessüm kondu göğe.

Gecenin esefinde aslında kalemimin eşref saatiydi yüz bulduğum aşk yüz çevirdiğim mutluluk yüzüm düşerken ne zamanki rencide edilsem evrende saklı o gizem ile tuttuğum ve öznenin gizilinde sarkıt bellediğim iç sesim ve dolgun martılar aslında aşkla yeri göğü küredim ve tünediğim en çok da küstüğüm...

Künyemdi altın olan.

Altındı madem içimdeki maden aşk mıydı onu kora döndüren elbet yanıp da kül olandı yüreğim bense varlığı ve canımı emanet ettim Rabbimle muhabbet ederken her ezan vakti aşkın akasya düşler sokağında nöbetteydi iç sesim...

Ey, hafız.

Aşkın bekası iken şiir ve gece.

Ey, sefil yürek yanığım...

Rengimle ve coşkuyla müphem kılındığım ulaşılmaz mutluluklar çıkmazında hep mi kıyamdaydım bir ömür ne zamanki kalemdi boyun eğdiğim oysaki aşkın ateşinde yandığım bir ömür ve görüp göreceğim neydi de ben kelebek kanatlarında uçuyordum yazmaya durduğum şiirlerin...

Körü körüne sever mi insan?

Körü körüne yazar mı?

Körü körüne yaşamışken közümdeki o devingen rahmet aşkın da ışığı iken özlemin sönmez ferinde kaybolan bir bulut gibi içimdeki o seferi tellal.

Sökün ettim.

Sükûn diledim.

Sabır ettim ve şükürle dolu dolu bir yürekle geldim huzuruna.

Sancılı benliğim sedefthen düşlerim ve alnımın akıyla düştüm ki bir aşka ve muhabbetin de hasıydı gönül gözüyle sevdiğim ve dokunduğum aşkın kiblesinde bir meczup kuş gibi çırpındığım en çok ölümüne sevip yazarken evet, kelebek ömürlüydü düşlerim ve şiirlerim ve şuurumu da kaybettim içine düştüm düşeli bu aşka ve sevecen sesinde evrenin nüktedan yüreğinde içime saklanan çocuğun yalnızlığın ve masumiyetin de neferi idim adayı iken o sönmek bilmeyen aşkın ferinde yanıp sönen bir hecede saklı...